

Om kravet om *renter af forskudsbeløb* anfører undersøgelsesdommeren i dagpengeregørelsen, bind 1, side 390 bl.a., at forudsætningerne i arbejdsløhedsloven efter hans opfattelse indebærer

»at der for så vidt angår forskudsbeløb for hele forskudsperioden, fra udbetalingen til kasserne indtil kasserne har udbetalt understøttelsen m.v. til den understøttelsesberettigede, skal ske forrentning til staten af det fulde beløb til en rente, der sikrer, at staten ikke påføres nogen udgift ud over tilskuddet (rentetab), og at kasserne eller andre ikke kan opnå nogen direkte eller indirekte gevinst som følge af udbetalingen af forskud.«

Som anført i pkt. II, 1, i justitsministeriets notat af 26. oktober 1984 om dagpengeundersøgelsen er ministeriet enig med undersøgelsesdommeren i, at der ikke har været hjemmel i loven om arbejdsløhedsforsikring til at betale forskudsvis til arbejdsløhedskasserne.

Som følge af, at der ikke kan antages at have været lovhjemmel til at yde forskud til arbejdsløhedskasserne, har arbejdsdirektoratet efter justitsministeriets opfattelse ikke været berettiget eller forpligtet til at yde forskud. Arbejdsløhedskasserne har som følge heraf heller ikke haft retskrav på at modtage forskud. Der er således ikke i disse tilfælde tale om lovbundne forvaltningsakter, hvortil der ikke kunne knyttes vilkår, såsom krav om forrentning.

Justitsministeriet er på denne baggrund enig med undersøgelsesdommeren i, at det var berettiget at stille krav om forrentning til staten af forskud, idet et sådant vilkår om forrentning må anses for at tjene interesser, hvis varetagelse er lovlig. Ydelse af forskud til arbejdsløhedskasserne kunne i denne sammenhæng nærmest sidestilles med ydelse af lån, hvor det er rimeligt og normalt at stille krav om forrentning.

Da indsættelse på en særlig konto i praksis nødvendiggjordes af rentekravet, må denne bestemmelse i cirkulæret efter justitsministeriets opfattelse anses for berettiget i sam-

me omfang.

ad b):

1. Efter § 34, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 471 af 25. august 1978 skal arbejdsdirektøren efter forhandling med landsarbejdsnævnet udarbejde en standardvedtægt, som godkendes af arbejdsministeren. En anerkendt arbejdsløhedskassens vedtægt skal være i overensstemmelse med standardvedtægten.

Arbejdsløhedskassens vedtægt skal efter lovens § 34, stk. 2, nr. 4, bl.a. indeholde oplysninger om:

»Regnskabsvæsen, kasseeftersyn og revision samt anbringelse af kassens midler. Af kassens revisorer skal mindst én være statsautoriseret revisor.«

Bestemmelsen i § 34, stk. 2, nr. 4, kom ind i loven allerede ved det forslag til lov om anerkendte arbejdsløhedskasser, der blev fremsat den 3. oktober 1906. Bemærkningerne til lovforslaget (Rigsdagstidende 1906-07 A, sp. 2735 f) og den forudgående betænkning indeholder ikke udtalelser om de nævnte krav.

Heller ikke forslaget om, at kassernes vedtægter skulle være i overensstemmelse med en »mønstervedtægt«, var ledsaget af bemærkninger om formålet hermed (jfr. Rigsdagstidende 1931-32 B, sp. 2516 og FF, sp. 5416 ff).

2. Det må efter justitsministeriets opfattelse antages, at et krav om indsættelse af dele af kassernes midler på særlige konti måtte kunne fastsættes i standardvedtægten, såfremt det resultat, som herved skulle opnås, havde tilstrækkelig hjemmel.

Hvis det, som det er sket i praksis ved administrationen af arbejdsløhedsloven, lægges til grund, at der kunne stilles krav om forrentning af a conto refusion og forskud, må det efter justitsministeriets opfattelse følge af lovens regler om tilsyn med kasserne og deres regnskabsvæsen, at der var hjemmel til i standardvedtægten at fastsætte, at forskud og a conto refusion skal indsættes på en særlig konto.